

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΜΑΡΙΑ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ

(ΤΟ ΓΕΝΟΣ Σ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.)

Α'.

Ταλαίπωρός μου ἀδελφή, γλυκεῖα μου Μαρία·
Τὸ ἔμαθα, τὸ ἔμαθα! ἀλλ' ἔτι δὲν πιστεύω,
Ἐπιδυσπιστεῖ ὁ νοῦς κ' ἡ φρίττουσα καρδιά
Καὶ εἰς τὸ μέλαν ἄκουσμα εἰσέτι ἀνανεύω.
Ἐπιδύσκει δὲν δίδεται, ποτὲ τοιοῦτος πόνος
Καὶ εἶναι ψεῦδος μοχθηρὸν κ' ἐπάρατον συγχρόνως!

Εἰπέ, δὲν εἶναι ἀληθές; ἐκεῖνος ζῆ εἰσέτι·
Ἐψεύσθη κ' ἡ ἀλήθεια, τὸ πᾶν, ἡ φήμη, ἔλα,
Καὶ δὲν καλύπτει φέρετρον τὰ εὐσομὰ του ἔτη,
Οὐδ' ἔκλεισαν τὰ ὄμματα ποτὲ τ' ἀκτινοβόλα·
Καὶ ἴσως τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀβρὸς ἐγγύς σου νεύει
Καὶ τὰς ῥοδίνους παρειὰς τῶν τέκνων του θωπεύει

Καὶ πῶς! Νὰ ἦναι σύζυγος, Σοῦ, φίλη, τῆς Μαρίας·
Ν' ἀποκαλῆται ὀλβίος πατὴρ μικρῶν ἀγγέλων,
Εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀνδρικῆς νὰ ἦναι ἡλικίας,

Νὰ ἔχη ἔμπροσθεν αὐτοῦ εὐρὺ ἀκόμα μέλλον,
Καὶ ὅλα ταῦτα, τόσον φῶς, φιλήματα, θωπείας,
Νὰ ρίψη κατὰ τοῦ καλοῦ Θεοῦ μετ' ἀσεβείας!

—
Ποτέ, ποτέ· ἐγκαρτεροῦν εἰς πείσμονα ὀδύνην
'Ακόμη κ' οἱ ἀπέλπιδες· οὐδ' ἡ ἀχαριστία
Νὰ ἔχη τόσην δύναται ποτέ ἀγνωμοσύνην. . . .
Καὶ δὲν ἦτον ἀχάριστος ἐκείνου ἡ καρδιά!
Εἶχεν ἀκόμη ἀσπασμούς νὰ λάβῃ καὶ νὰ δώσῃ
Καὶ ἡ ζωὴ του νεοσσούς φιλτάτους νὰ πτερώσῃ.

—
Ναί, οὕτως, οὕτως· ψεύδονται. . . . 'Ο νοῦς μου ἀποκρούει
Πεισματωδῶς ὅποσα Γλαυῆ μηνύει ἀπαισία·
'Ω! φήμην ἀδιάφορον εὐκόλως τίς ἀκούει·
Πλὴν εἰς ἀλήθειαν πικρὰν κωφεύει ἡ καρδιά
'Οπόταν αὕτη θάνατον φιλτάτου ἀναγγέλει·
Φεῦ, ἂν πιστεύσῃ καὶ αὕτῃ νὰ τελευτήσῃ μέλλει. . .

—
Ναί· ὅταν ἔλθω θὰ ἰδῶ τὸν φίλον μου καὶ πάλιν·
Τὴν ὄψιν του τὴν φαινήν, τὸ διαυγές του ὄμμα·
Θὰ θλίψω φίλον παλαιὸν εἰς τὴν θερμὴν ἀγκάλην
Καὶ δὲν θὰ ἰδῶ ἀντ' αὐτοῦ Σταυρὸν εἰς τάφου χῶμα·
Μὲ μαύρην δὲν θὰ σὲ ἰδοῦν στολήν οἱ ὀφθαλμοί μου
Καὶ τὰ μικρά σου Σεραφεῖμ μὲ πένθιμ' ἀδελφῆ μου!

Β'.

Σὺ χήρα! ὀρφανὰ αὐτά· χωρὶς, χωρὶς πατέρα ;
Νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Θεός. . . Οἴμοι! τὸ ἔχει δώσει·
'Η Γλαυῆ δὲν ψεύδεται ποτέ· καὶ εἶν' ἀληθευτέρα
Τῆς ἀηδόνος, τῆς χαρᾶς. . . αὐταὶ μᾶς ἀπατώσι!
'Επανελθῶν, τὸν φίλον μου δὲν θὰ ἰδῶ· κ' ἠξεύρω
Εἰς ποίαν γῆν μὲ πένθιμον ἐσοῖται θὰ σὲ εὐρω. . . .

—
'Εκεῖ. . . ὦ, βέβαια ἐκεῖ· τὸν χῶρον τὸν γνωρίζω·
'Ἰδιοκτήτης εἰς αὐτὸ τὸ μέρος εἶμαι μόνον. . . .
Οἰκίσκον ὕψωσα λευκόν, κηπάριον ποτίζω·
Κρίνον, Μηλέαν, Πλάτανον ἐφύτευσα πρὸ χρόνων
'Αλλ' ἄκων, ἄκων. . . — ψεύδομαι — οὐχὶ ἐγώ — ὁ χάρων,
'Ο φρικαλέος κηπουρὸς καὶ κτήτωρ τῶν μαρμάρων,

Ἐγὼ τὰ δύω δένδρα μου καὶ τ' ἄνθος μου ποτίζω,
 Ἄλλ' ὄχι μ' ὕδωρ· ὦ, αὐτὸ τὰς ρίζας των δὲν φθάνει·
 Μ' αἷμα καρδίας τρέφονται καὶ μ' αἷμα τὰ δροσιζῶ,
 Μὲ δάκρυον αὐξάνουσι καὶ δάκρυον τ' αὐξάνει.
 Γνωρίζεις οὐ τὰ δένδρα μου καὶ τ' ἄνθος μου εἰξεύρεις...
 Ἐκεῖ, ὡχρά μου ἀδελφή, θά σ' ἴδω καὶ θά μ' εὕρης.

Εἶμεθα γείτονες ἡμεῖς· οἴμοι· ἐκεῖ Μαρία,
 Οἰκίσκον καὶ κηπάριον ἔχεις καὶ οὐ ἀκόμα
 Ὃν χθὲς ἀκόμα ἠύξησε σκαπάνη ἀπαισία
 Κ' ἐφύτεψαν τὴν νέαν σου Ἐλάτην εἰς τὸ χῶμα...
 Πλήν, ὅ,τι σπείρεις εἰς τὴν γῆν αὐτὴν δὲν πρασινίζει·
 Τῆς ρίπτεις σπόρον Χερουβείμ καὶ σκελετοὺς ἀνθίζει!

Εἶναι ἡ γῆ ἐπάρατος, ἀγνώμων χῶμα, στείρον·
 Φυτεῦεις κρῖνα δροσερά, δρῦς, δάφνας· τὸ ποτίζεις
 Μ' αἷμα καρδίας καὶ ψυχῆς καὶ μὲ δακρῶν μῦρον,
 Δεήσεις καὶ φιλήματα ἐπάνω του σκορπίζεις
 Κ' ἐκεῖνο εἶρον, ἄκαμπτον, τόσων ἀνθῶν κάλλη,
 Τόσαυτας δάφνας, τόσας δρῦς, εἰς τέφραν μεταβάλλει!

Ἄλλ' ὄχ' εἰς τέφραν, σκελετοὺς, ἀλλ' ὄχ' εἰς ὄζον χῶμα
 Ἄκομ' εἰς εἰδεχθέστερα ἐὰν τὰ μεταβάλλῃ,
 Ἡμεῖς θὰ τὰ λατρεύωμεν πλειότερον ἀκόμα·
 ὦ, τὴν ἀγάπην τίποτε ποτὲ δὲν καταβάλλει,
 Καὶ δὲν νικᾷ τὴν μνήμην τῆς ποτὲ χαρὰ ἢ πόνος·
 Τὴν ὑποσκάπτει μόνον εἶς, λάθρα, ἀργά· ὁ χρόνος!

Ὁ κατηφὴς παρήγορος αὐτός... Καὶ σοῦ, Μαρία,
 Τὴν θλίψιν τὴν ἀκοίμητον ἀκόμη θὰ πραύνη·
 Αὐτὸς καί—μὴ ἀγανακτῆς—αὐτὸς καὶ ἡ θρησκεία,
 Τὸ βᾶρος τὸ δυσβάστακτον τοῦ ἄλγους ἐλαφρύνει·
 Πλήν ἀνανεύεις· ἀνυψοῖς τὴν κεφαλὴν ὀργίλη·
 Καὶ ψιθυρίζουσι «ποτὲ» τὰ κάτωχρά σου χεῖλη!

Καὶ ὅμως δὲν σοὶ ὀμιλεῖ καρδία παγωμένη·
 Σὺ μὲ γνωρίζεις· τί ἐγὼ ὑπέστην, ἐνθυμήσου...
 Ὅτι σὲ γράφω σήμερον, ποτὲ συγκινημένη
 Μοὶ ἔλεγεν περίλυπος ἢ φιλικὴ φωνή σου.
 Καὶ δὲν σ' ἐπίστευα· ἀλλά, ἀλλά πιστεύω ἤδη·
 Καὶ τ' ἄλγος ἔτι, καὶ αὐτὸ μὲ τὸν καιρὸν ἐνδίδει.

Τὴν ἡμεροῦσαν θάλασσαν βορρᾶ πνοή ἀγρία,
 Σπαράττει καὶ τὸ κῦμα τῆς τὸ γαλανὸν μαυρίζει·
 Ἄλλ' ἢ γαλήνη ἔρχεται καὶ φεύγ' ἢ τρικυμία,
 Καὶ ἢ ἀποφυλλήσασα καρδία πρασινίζει·
 Ναί, πρασινίζει—σύγγνωθι—ἀλλὰ οὐχὶ ταχέως·
 ὦ, κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν· βραδύτατα, βεβαίως....

Ναί· αὐτ' ἢ θλίψις ἢ στιγνὴ, ὁ δάκνων οὗτος πόνος,
 Ἡ μνήμη ἢ σπαράττουσα, ἢ φρίττουσα ὀδύνη,
 Τὸ αἱματώδες δάκρυ σου καὶ ὁ ἀτέρμων στόνος
 Ἐν ὄνειρον ἠδύπικρον μετὰ καιρὸν θά γίνη,
 Κ' ἐκεῖνος εἰς τοὺς ὕπνου σου θά ἔρχεται ἡρέμα,
 Ν' ἀναζητῆ τὴν ὕπαρξιν εἰς τὸ πιστόν σου βλέμμα.

Ἄλλ' ὄχι μὲ αὐτόχειρος πληγὴν εἰς τοὺς κροτάφους·
 Οὐχὶ μὲ σάβανον λευκὸν καὶ στέμμα διὰ τάφους.
 Θά ἔρχεται πλησίον σου φαιδρὸς καὶ λευκοχίτων,
 Ὡραῖος καὶ γαλήνιος, Μαρία, καθὼς ἦτον...
 Μὲ τὴν πλουσίαν κόμην του, τὴν ὄψιν τὴν ῥοδίνην,
 Ὡς φῶς, ὡς ἄνθος, ὡς ἀκτίς ἀφεῖσα τὴν σελήνην.

Καὶ εἰς τὰς συνεντεύξεις σας τὰς πλήρης μυστηρίου
 Θανάτου καὶ ὑπάρξεως, ζωῆς καὶ ἐνυπνίου,
 Πνέουσα τάφου ἄρωμα, θά ζῆς εἰς τοὺς αἰθέρας.
 Κ' εἰς μνήμα προσκεφάλαιον θά ἔχῃς τοὺς ἀστέρας.
 Ἐχει καὶ ἡ κυπάρισσος τὸ ἄρωμά τῆς ἔχει
 Καὶ μὲ τὸν χρόνον μειδιᾷ τὸ δάκρυ, ὅπερ τρέχει.
 *Ἐγραφον ἐν Ταϊγανίῳ κατὰ τὸ 1883.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ
 ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ.

Καὶ τώρα εὐρέθηκες ἐσὺ δροσοῦλα, λουλουδάκι
 νὰ σκιάζῃς τὸ γεράκι!
 Κ' ἐνῶ ψηλὰ 'ς τὰ σύγνεφα μὲ τ' ἄγρια τὰ φτερά του
 ἔσχιζε τ' ἀστραπόβροντα, ἐνῶ 'ς τὸ πέρασμά του